

[Arbejdsministeren]

Jeg har altså understreget, at det er de generelle tiltag, der er afgørende, og at særforanstaltninger alene ikke er tilstrækkeligt til at genskabe den fulde beskæftigelse, men jeg vil også understrege, at en række strukturpolitiske tiltag er nødvendige for, at vi på lang sigt kan få realiseret målet: at opnå fuld beskæftigelse. Det nytter ikke ret meget, at der gennem en konkurrenceevneforbedrende politik skabes grundlag for vækst i produktion og beskæftigelse, hvis denne vækst ikke kan realiseres på grund af for lille kapacitet i eksportsektoren eller flaskehalse på arbejdsmarkedet som dem, vi så i foråret 1986.

Det er i dette lys, regeringens strukturpolitiske indsats skal ses. Regeringen vil fortsætte og forstærke den strukturpolitiske indsats inden for arbejdsmarkedspolitikken, uddannelsespolitikken og erhvervs politikken.

Inden for mit eget område satser jeg kraftigt på også fremover at sætte ind med tiltag, som kan bidrage til at skabe en fleksibel og omstillingsparat arbejdsstyrke. Jeg kan her nævne den igangværende modernisering af arbejdsmarkedsuddannelserne. Vi prioriterer også et forslag højt, som kan medvirke til at fastholde de ledige i en aktiv tilknytning til arbejdsmarkedet, både af menneskelige grunde og af økonomiske grunde. Hertil bidrager bl.a. uddannelses- og iværksætterrydelsen, som regeringen om kort tid kommer med forslag til forbedring af.

Endelig har regeringen med de seneste ændringer af beskæftigelseslovgivningen, som blev vedtaget i december måned, lagt vægt på, at foranstaltningerne målrettes mod de heldigvis stadig mindre særlig udsatte grupper. Vi har også lagt vægt på, at mulighederne for lokal tilpasning øges, og at den uddannelsesmæssige del af indsatsen styrkes.

Men jeg vil gerne understrege, at ingen må forvente, at arbejdsløsheden kan fjernes med et snuptag; der findes ingen mirakuløse genveje til den fulde beskæftigelse, kun en målrettet og konsekvent økonomisk politik.

Regeringen har vist, at vi med den rigtige generelle økonomiske og strukturpolitiske indsats kan bringe os på sporet af fuld beskæftigelse. Skal kursen holdes og målet nås, er det imidlertid nødvendigt, at både regering, Folketing og arbejdsmarkedets parter samlet gør en aktiv og konsekvent indsats, og det er vi i regeringen indstillet på at gøre.

Forhandling

Preben Møller Hansen (FK):

Der var ikke meget opløftende i det, arbejdsministeren fremkom med her, idet arbejdsministeren ikke lagde skjul på, at der efter regeringens skøn fortsat vil være arbejdsløshed, og at den vil være stigende i 1988. Det vil sige, at der ingen lyspunkter er for den befolkning, der er ramt af disse ulykker, hvis man går ud fra regeringens vurdering. Det var da udmærket at høre alle de tal, som vi har hørt til ulidelighed gennem tiderne, men de bringer nu altså ikke noget arbejde eller nogen beskæftigelse til de mennesker, der er ramt. Derfor lyder vores spørgsmål: Hvilke initiativer vil regeringen tage for at medvirke til at nedbringe og afskaffe arbejdsløsheden i vort land?

Forholdet er jo det, at arbejdsløshed ikke er nogen naturnødvendighed, men er skabt politisk og derfor også kan afvikles politisk. Hvis man har den fornødne viljekraft og politisk overblik over situationen, kan man selvfølgelig afvikle enhver form for arbejdsløshed.

Vi har gentagne gange ved møder rundt omkring i landet hørt hr. Glistrup fra Fremskridtspartiet give udtryk for, at arbejdsløsheden kan afskaffes, at man kan få den fulde beskæftigelse, blot man sikrer, at konkurrencemulighederne er til stede. Det vil sige, at et af de partier i Folketinget, som har afgørende betydning for regeringen, i realiteten undsiger regeringens politik og fremlægger et alternativ, som ikke er uddybet, men som i hvert tilfælde kan bruges til at sikre, at regeringen bliver tvunget af omstændighederne til at føre en politik, der er i overensstemmelse med folkeflertallets ønsker.

Nu ved jeg ikke, om Fremskridtspartiet, sådan som det har for vane, stikker halen mellem benene og logrer for regeringen i et lønligt håb om at komme i seng med den eller det står inde for de udtalelser, det giver udtryk for på møderne rundt omkring i landet.

Men hvorom alting er, vil jeg gerne prøve på at anvise nogle af de veje, man kan gå, for så vidt man virkelig ønsker at afskaffe arbejdsløsheden. Men først vil jeg gerne beskrive hvordan den rammer.

I det øjeblik man rammes af arbejdsløshed og går arbejdsløs i en periode ud over det normale, kommer ensomheden; man føler sig sat ved siden af, og det virker psykologisk sådan, at